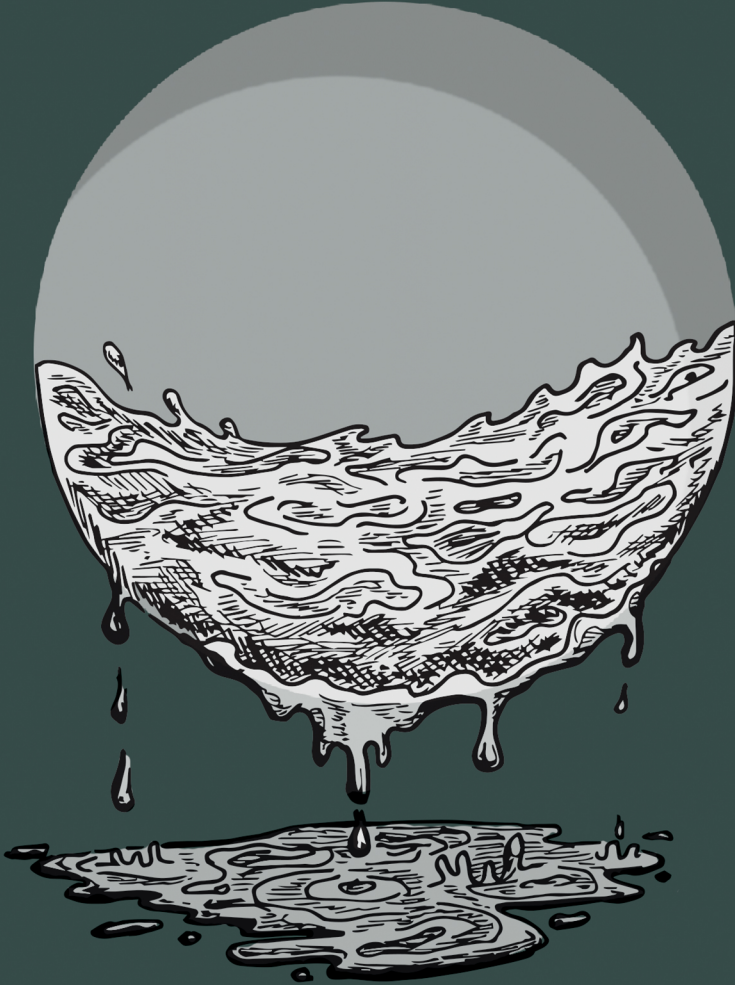

amaltheia

yaşar kenan

Amaltheia

Yaşar Kenan

Ayışığı Kitaplığı

Kitabın Adı

Amaltheia

Yazar Adı

Yaşar Kenan

Birinci Basım

Temmuz 2020

ISBN

-

Yayın Sertifika No

15814

Baskı

Net Kırtasiye Tan. ve Matbaa San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Ömeravni Mah. İnönü Cad. Beytülmalcı
Sok. No: 23/A Beyoğlu/İstanbul
Tel: 444 07 08

Kapak Tasarım

Sena Şat

Telif Eserleri Kanunu gereğince bu eserin
bütün hakları Yeni Dönem Yayıncılık'a aittir.

Yeni Dönem Yayıncılık

İskenderpaşa Mah. Sofular Cad.
Fatih / İstanbul
Tel&Fax: 212 533 32 57
www.mucadelebirligi10.net

YAYINCI NOTU

Ekin-sanat mücadelesinde 15.yılını geride bırakan Önsöz Dergisi'nde çeşitli dosya konularında yazılar hazırlandı, araştırmalar derlendi, devrimci sanatçıların hayatları işlendi.

“İnsanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm büyük eseridir; bu da onun Önsöz'üdür.” şiiriyle yayın hayatı boyunca hep devrimci aydınları, sanatçıları konu ve konuk eden Önsöz, yayınladığı 45 sayıda yazılan-çizilenleri derledi. “Hasat Zamanı”, “Sanata Dair Notlar -2”, “Tarihsel ve Toplumsal Gelişmelerin Sanata Yansıması” kitaplarıyla başlayan serinin devamı niteliğinde hazırlanan bu kitaplar Ayışığı Kitaplığının içerisinde sizlerin beğenisine sunuluyor.

Temmuz 2020

KİTABA DAİR

Yirmi yıl önce yazdıklarımı dönüp tekrar okuyunca bende oluşan ilk düşünce şu oldu: Demek ki insan, zindan koşullarında dahi, en soylu insanı duyguları dopdolu yaşayabiliyormuş.

Hani derler ya, içeri düşen için, “hayatının beş-on yılını çaldılar senden” diye. Oysa kimse, mesela yirmi beş sene işçilik yapıp emekli olan için düşünmez yirmi beş senesinin çalındığını. Sanırım ortada çalınan bir şey yok. Hepsi hayat. Ve nerede olursak olalım, mahrum olunan şeyler, zorunluluklar, sorumluluklar türlü türlü. Mesele, her şeye rağmen nasıl yaşadığımız. Gerçekten kendi hayatımızı mı yaşıyoruz? Gerçekten kendi hayallerimizin peşinden mi koşuyoruz?

Yirmi yıl önce, fizyolojik olarak da gençtim. Ama bu satırlar, bu satırlarda dile gelen hayaller halen heyecanlandırıyorsa beni, demek ki sadece fizyolojik bir mesele değil gençlik dediğin. Genç dediğinin hayalleri olmalı. O hayallerden toprağın altını üstüne getirecek volkanlar, dalgalar, fırtınalar kopup gelmeli.

F tipi zindanda yazılmıştı bu satırlar. 19 Aralık katliamının aramızdan aldıklarının acısı tazeydi. Ölüm orucundaydık. Ve en yiğitlerimiz, zifiri karanlığı delen tunç temrenler misali hedefe uçuyorlardı birbiri peşi sıra. Zor zamanlardı. Bireysel

de değil, Homeros'un kahramanları gibi, kitlesel kahramanlık zamanlarıydı.

F tipi tecridin aramıza ördüğü "kara kalkan"lara karşı kavuşma özlemi, sevdiklerinle bir arada yaşama, kucaklaşma isteği, etimizi yakıyordu.

Ve elbette insani duyguların en soylusu sevda! Tek başına bu bile kişiye ne destanlar yazdırır... Neredeyse on yıldır kavuşamamıştım sevda-
ma. Kavga içinde sevda çok yerde handikaplara da yol açar, bilinir bu. Ama bu ikisinin birlikte hakkıyla yürütülebildiği yerde, sevda, kavga için bitmeyen bir enerji, dehşetli bir tutku kaynağıdır. Dağları delen bir güçtür.

O saat geldi. Yeraltından gelen uğultular, tüm dünyayı sarsan patlamalara dönüşüyor artık. Ha gayret! Kahramanlar çağı bitmedi.

Amaltheia'nın sönmeyen meşalesi aydınlat-sın gönlümüzü.

Yaşar Kenan

Amaltheia

I

Öyle bir bela var ki ölümlülerin başında
Aşağı kalmaz türlü belaların hiçbirinden
Ne daha az acıtır göğüste yürekleri
Daha az tuzlu yaşa mal olur ne de

Gelir saplanır tek mil belalar
Kara saplı zehirli bir hançer gibi
Sivri mi sivri, az ya da çok kanatır can evini
Çeker gider sonra, bırakır uğursuz izini
Kabuk bağlar yaralar
Dönüp dönüp hatırlatır kendini

Ama bir bela var ki belaların içinde
Benzemez öteki belaların hiçbirine
Ne çekip gitmeye vardır niyeti
Mümkündür ona alışmak ne de
Böyle kapkara bir beladır bu
Hiçbir ölümlü sakınamaz kendini ondan
Alır pençesine en yiğit yürekleri bile
Sıkar boyuna, amansız, kör bir mengene gibi
Nasıl sıkarsa Hephaistos'un maşası kor bir demiri
Öyle sıkar işte, sürer ateşe, eritir
Akıtır kızgın korların üstüne yüreğin yağlarını
Aktıkça akan tuzlu gözyaşlarını

İnsan yüreğine yoldaş olmasaydı tanrısal sevgi
Her yüreğe az ya da çok gelip yerleşmeseydi
Rahat bırakır, olmazdı kimseye musallat
Bu kara kalkanlı, belaların en beteri

Dostlar vardır her biri birbirinden değerli
Aynı kanı taşıyan kardeşler vardır
Ana babalarla çocuklar vardır
Birbirleri üzerine titreyen
Candan üstün yoldaşlar vardır
Ve sevdalılar vardır, canın kendisi
Sevgiler vardır yani, türlü çeşitli
Bereketli toprağın beslediği çiçekler gibi
Her ölümlü alır bundan payını az ya da çok
Çeker en güzel kokuları ciğerlerine
Tadar baş döndüren sevgileri
İşte o vakit, mümkünü yok
Kaç, sakın istediğin kadar, yok kurtuluşu
Alır başına belaların en arsızını da

Hani aydınlık gün altında gölgeler olur
Uzayıp gider hani uğursuz bir leke
Bu kara bela da öyle işte
Ayrılmaz peşinden takip eder biteviye
Kuyruk olur yüreği ısıtan aydınlık sevgilere
Ayrılık derler adına ölümlüler
Özlem derler, hasret derler
Takarlar daha bir yığın isimler
Sevginin ne kadar deyişi varsa
Tüm dillerde başka başka
Bu kara belaya takılan yürek burkan adlar da
O kadardır, ne eksik ne fazla

II

Ey her şeyi bilen Musalar
Apollo'nun sevgili kızları
Hadi söyleyin bana n'olur
Koyun yüreğime bileyim hadi
Gelmeyecek mi bu tuzlu gözyaşlarının sonu?
Bulutları devşiren Zeus verdi size esinini
Şakıyın siz de, bir bir üfleyin yüreğime olup bitenleri
Kalemim tercümanı olacak tanrısal nefesinizin
Ne eksik, ne fazla, yolunca anlatacak her şeyi

Eğer çıkarsam sözümünden bir milim
Yüreğimin ak dediğine kara derse kalemim
Okşamasın bir daha yarin sırma saçlarını şu uğursuz elim
Taşlaşsın içinde işbirlikçi kalemiyle beraber
Korkutsun bu ceza yüreğini bütün sevenlerin

Böylece edip bitirdikten sonra gerekli yeminleri
Anlatabiliriz artık
Kara kalkanlı tanrının kanatlı hikâyesini

III

Sarı urbali şafak tırmanmaktadır ağır adımlarla
Tanrılar diyarı Olimpos'un en yüksek doruğuna
Uyandıracaktır teknil ölümsüzlerle ölümlüleri
Haber verecektir yeni günün geldiğini
Yeterince almıştır artık Güneş
Çok uzaklardaki Okeanos'tan payını
Çıkar ağır ağır gösterir göz kamaştırın yüzünü
Salar ışıltılı oklarını önce
Kronosoğlu Zeus'un yaygın göğe üflediği bulutlara
Altın sarısı oklar giderek vurur doruklara
İnerler sonra sis deryası yaylalara
Yaşamın şaha kalkıp tırmandığı yamaçlara
Yavaş yavaş kayarlar aşağılara
Şarap rengi denizi uyandırırılar hepsinden sonra da.

Yine öyle bir zamanda açmıştı gözünü Poseidon
Terk etmişti onu usulca, her yanı saran tanrısal uyku
Kalkıp çıkmıştır ışıltılı sarayının avlusuna
Balıklı denizlerin altın çocuğu
Ama nerden bilsin, Kronos'un bahtsız oğlu
Nereden bilsin kara denizlerin
Çok uzaklardaki Okeanos'un kralı
Kara belalara atmaktadır adımını
Tanrı da olsa, kurtulamayacak çekmekten
Öz kardeşi de olsa tanrılar tanrısı Zeus'un
Görmeyecek hayrını en yaygın güçlerinin
Çekecek inleye inleye ağırlığını
Altın yeleli şafakla gelen bitimsiz acıların.

Tam avlunun eşiğini aşacakken Poseidon
Takılır gözleri bir denizkızına
Güzeller güzeli bir Nereus kızına
Çıkmıştır henüz karanlık koynundan deryanın
Yükselmektedir ışıltılı yüzeye salna salna
Zephyros'un talazlandırdığı ak köpükler diyarına
O ki, Nereus kızlarının en alımlısı
Güzel örgülü Amaltheia'dır adı.
Gül parmaklı şafağın son ışıkları
Gelip değmiştir işte Amaltheia'nın güzelim etine
Ve nur olup yansır ışıklar
Poseidon'un tanrısal gözlerine
O gözlerin gördüğü bir altın parıltısıdır artık
Karanlığın ortasında tanrısal ışıklar saçan
Yürek oynatan bir dansla yükselen
Yükseldikçe daha bir göz kamaştırır.

Sabah yıldızı tam bu saatte dalar serin sulara
Sanki odur Poseidon'un karşısına çıkan

İşte o saat aktı gücü yaygın tanrının yüreği
Coşup aktı güzel örgülü Amaltheia'nın yüreğine
Döndü başı, döndü deliye...

Ne kadar zaman geçirdi böyle şaşkın halde bilinmez
Ama davrandı hemen kendine gelir gelmez
Bir kulaçta ulaştı yüreğinin akıp gittiği yere
Vardı kapandı sevdiğinin dizlerine
Kanıtlamak istedi aşkını
“Al dedi, senin artık bu bitimsiz aşk nektarı”
Böyle dedi, serdi şarap rengi denizi önüne
Karşılıksız kalmadı bu tanrısal çırpınışları
Güzel örgülü, alımlı Amaltheia
Güldü gözleriyle, göğsünde yüreğini okşadı
Kanatlı sözlere gerek kalmadı
Yürüdüler bir çırpıda, kulaç kulaca
Girdiler altın saçaklı tanrı sarayına

IV

Köpüklü dalgaların o gün söylediği kanatlı ezgiler
Ne duyulmuştu o güne kadar, ne de duyulacak bir daha
Süslendi nazlı deniz, atlas bir etek giydi o kutlu gün
Tekmil kum taneleri dönüştü altın tozlarına
Bereketli denizin beslediği balıklar
Ve ne kadar türlü canlı varsa
İçtiler tanrısal aşk nektarını doya doya
Ak köpüklü dalgaların üstüne çıktı hepsi
Hiç böyle hafif olmamıştı bedenleri
Yorgunluk duymadan söylediler en güzel şarkıları
Bitimsiz gökte uçan kuşların bir karış açık kaldı ağzı.

Böyle geçti günler daha bir süre
Hülyalı denizin ışıltıları ağdı göklere
Ne kadar sürdü peki bu baş döndüren mutluluk
Bilinmez tam olarak vurulmaz ölçüye
Ne arşınlamakla biter, ne sığar terazi kefesine
Gelmez ele avuca, kıvrak dil bile anlatamaz yollu yolunca
Öyle dokunulmaz bir mutluluktur bu
Ve ne kadar uçsuz bucaksız ise
O kadar kısa olmuştur ömrü

V

Göz kamaştırır güneş dolanıp durmuştur bütün gün
 Terlemiştir ihtiyar bedeni, kalmıştır soluk soluğa
 Dalma vakti gelmiştir nihayet çok uzaklardaki Okeanos'a
 Ve serin sulardan payını almıştır o da
 İlk Polarıs açar şaşmaz gözlerini
 Sanki bitimsiz karanlığı delmiştir tunç bir temren
 Kara perdenin ardındaki aydınlık sızan o delikten
 Ardından tanrıların arabası belirir hemen
 Şaşmaz bakan Polarıs'in beş adım çaprazında
 Benzetir onu kimileri büyük boz bir ayıya
 Döner durur Polarıs'in etrafında
 Hani cezveye benzetilecektir çok sonra
 Bilinmez hangisine daha çok benzer
 Ama bilinir ender yıldızlardandır
 Okeanos'un serin sularından payını almayan.

Öyle ışıltılı bir gecedir yine
 Kronosoğlu bağlamıştır yularından ne kadar bulut varsa
 Çok doruklu Olimpos'un sağlam kayalarına
 Sirius, Stratus, Nimbus, Kümülüs sarmaş dolaş uyumaktadır
 Tüm gün haylazlık yapıp yorulan kardeşler nasıl uyursa
 Sarmıştır uyku her yanını en hızlı rüzgâr Zephyros'un bile
 Ne ölümsüzler karşı durur Hipnos'a
 Günü belli ölümlüler ne de
 Saygı duyar hepsi, boyun eğer
 Ama işte o gece karanlıklar ötesinden bir bela çıkagelir
 Ne uyku dinler ne tanrılara saygı bilir
 Huzurlu geceyi eder yerle bir.

Nedir bu? Yolunu şaşırması bir güneş mi?
Yoksa belalı bir haberci mi?
Başka dünyaların tanrılarının gönderdiği?

Tunç temrenli bir kargı, güneş altında
Hani çıkmıştır tanrılara denk bir yiğidin elinden
Dosdoğru uçmaktadır düşmanın göbekli kalkanına
İşte o temren nasıl parlarsa
Nasıl ışıltılı bir çizgiyle çizerse yolunu
Ya da taşkın öfkeli Zeus'un ak yıldırımları
Koyu karanlığı nasıl yırtarak yararsa
Öyle akıp gelmektedir bu bela
Ama ne tunç temrenli kargılar boy ölçüşebilir onunla
Yürekleri donduran yıldırımlar ne de
Taşkın öfkeli Zeus'tur onları savuran
Bu gelen belayla baş edemez o bile
İşte gelir öyle büyük bir bela
Tanrısal geceyi tutuştura tutuştura
Gelir saplanır kapkara denizin sularına.

Yaygın denizde ve çok uzaklardaki Okeanos'ta
Ne kadar oynak su damlacığı varsa
Toplaşır hepsi, verirler sırt sırta
Söndüremezler yine de bu uğursuz gök ateşini
Topal demirci bile ne görmüş
Ne de işitmiştir böyle kızgın bir ateşi

Sarsıldı ilkin gemileri yutan denizin dibi
Cansız gibi yatan kumlar karıştılar sulara
Ufalandı en sarsılmaz kayalar, dönüştü kumlara

Hani taşkın Boreas esip geçer uğultularla
Doğurgan toprağın üzerinde yayılan dolgun başaklar
Savrulur bir o yana bir bu yana
Taşımaz dolgun taneleri ince boyunlar
Karma karışık bir yığın kalır geride
Kalkanlı Zeus'un taşkın soluğu çekip gittiğinde
İşte öyle karıştı, alt üst oldu ak köpüklü sular

Ne kadar can varsa bereketli denizden beslenen
Ve ne kadar ölümsüz varsa serin sularında sefa süren
Korktu hepsi, dağıldı her biri bir köşeye
Azgın dalgalara, girdaplara söz geçiremedi
Lacivert yelesi, denizlerin hâkimi Poseidon bile

Öyle bir sarsılış sardı ki dört yanı
Yeri sarsan tanrının bir karış açık kaldı ağzı
Yarıldı kudurgan denizin dibi
Ak köpüklü suların çoğu akıp gitti o yarıktan içeri
Gittiler sulamaya Hades'in ünlü atlarını
Dudak uçuklatan sarsıntı geçip
Ürkütücü bir sessizlik kaldığında geriye
Bakındı herkes çevresine
Ölümsüzler de, ölümlüler gibi aradılar en sevdiklerini
Poseidon'un iri gözleri de aradılar Amaltheia'yı ilkin
Ne var ki bitimsiz bir arayış olacaktı bu
Yoktu bu işte tanrısal gözlerin bir kusuru

VI

Yakalanır Amaltheia uykusunun en tatlı yerinde
Karanlıklar ötesinden gelen dehşetli lanete
Açtığına kara sürmeli gözlerini
Bulur kendini azgın bir girdabın içinde
Haykırır, dayanılmaz çığlıklar kopar dudakları arasından
Sağırdır ama girdap, döner gider, gider döner
Nereyedir bu uğursuz gidişin sonu, bilmez kendi de...

Sarsıntı durur, çeker gider girdaplı sular
Nerededir şimdi kara talihli Amaltheia?
Donar göğsünde yüreği, bakınır her yana
Bakınır döner, bakınır ağlar, ağlar Amaltheia
Ne Poseidon, ne şarap rengi deniz
Her şey yitip gitmiştir bir anda
Kendinden geçmiştir zavallı talihsiz
Soğuk ısırğan bir sis kaplamıştır her yanı
Sayıklar, çaresiz sevdiğinin adını
Dövünür durur, kusursuz bedenini çürüklerle bezer
Yolar tutam tutam sırma saçlarını

Dağılır yavaş yavaş yapışkan sis
Seçer, Amaltheia'nın arayan gözleri yaygın denizi
Çok uzaklardaki sisli bir düş gibi
Amansız bir sıla hasreti kabarıp içinde
Neyin nesidir başına gelen bu kara bela
Kurban mı gerekmiştir en zalim tanrılara
Ne işi vardır bu yalçın dağın tepesinde
“Denize dönmek istiyorum” der yüreğinde
Yüreği sığmaz çıplak doruklara.

Biz söyleyelim Amaltheia'nın bilemediğini
Gelip bırakmıştır onu sağır girdaplar
Uyuyan bir yanardağın tepesine
Çekip giden sulardan arta kalanlar
Birikmiştir doruktaki kraterin içinde
Böyle bir dağ gölüdür işte
Güzel örgülü Amaltheia'ya zindan olmuştur
Görür o doruktan bakınca bal rengi sevdiğini
Ama görmekle doyurulmaz ki sevgi
Daha beter kabarıp sevdalı yüreği
“Denize dönmek istiyorum” der
Bu olur son söylediği

VII

Sağır girdaplar çekilip giderken geriye
Taşıyıp götürmüştür oluk oluk gözyaşlarını da peşinde
O yaşlar ki mutlu günlerde birikmiştir gizlice
Sevdanın ışıldattığı kara sürmeli gözlerin gerisinde.

İşte o tuzlu damlalardır şimdi denizlerde dolananlar
Sevda gözyaşları, denizanaları
Saydam ağlamaklı dolaşıp dururlar
Poseidon görür, tanır onları
Anlar kara sürmeli gözlerden akmıştır onlar
Takip eder, umar onların izinden sevdiğine kavuşmayı
Dört döner, ıssız denizde, döner biteviye
Döner çılgına, döner çılgın gibi
Taşkın acısıyla döndükçe, yaratır anafoları
Her yanı kasıp kavuran girdapları
Taşar kabarıp uğuldayan yüreği
Köpüklü dalgalar döver gökleri
Ne yapsa boş dövünür durur kara bahtlı tanrı
Bitimsiz gecelerde yayılır kara suların üzerinde yakamozlar
İri gözlerden süzülen tanrısal gözyaşları
O tuzlu yaşlar ki, karışır bal gibi tatlı sulara
O gün, bugündür bozulur bal gibi denizin tadı.

VIII

Uzar gider böyle kara günler
Tuzlu dağ gölünde Amaltheia, tuzlu denizde Poseidon
Sevdalı yürek bölünmüştür orta yerinden
Öte yanda sevda, beri yanda sevda
Arada geçit vermez yalçın bir dağ, başa bela
Her iki yanda oluk oluk akıp gider tuzlu yaşlar
Akıp gider kara günlerle beraber.

O uzun, bitimsiz günler, geceler boyunca
Poseidon'un hasret soluğu, kanayan nefesi
Kopup gelirdi sisli denizlerden yayılırdı dağlara
Ulaşırdı sırma belikli Amaltheia'ya
Sarar kabartırdı göğsünde yüreğini
Kamçılardı imbat yeli, kışkırtırdı dinmeyen hasreti
Uzar giderdi böyle hasret günleri.

İşte böyle akıp giden günlerin en son sabahında
Yetim bir bebek getirdi dünyaya
Yazgısı gözünün sürmesinden kara Amaltheia
Verdi kalan son yudum canını yavrusuna
Cansız bedeni uzanıp kaldı, boylu boyunca
Yatar acılarla, acılara doğurduğu yavrusuyla
Yatar cansız, can verdiği yavrusu kucığında
Yatar sevdasına doymamış Amaltheia
Damla damla hasretle büyüttüğü tuzlu gölün kıyısında.

IX

Kara bir yılan çıkar gelir yanlarına
 Tuzlu gölün çamurundan beslenen
 Gelir geçer yeni doğan tanrının karşısına
 Sarı gözlü uğursuz başlar konuşmaya:
 “Belli ki yeni açtın gözünü dünyaya
 Bilmezsin kimsin nesin
 Nereden geldin, nereye gitmekte sin bilmezsin
 Yine de şanslısın ama
 Benim gibi bir yol gösteren çıktı karşına
 Söyleyeceğim sana yapman gerekenleri bir bir
 Zararlı çıkmayacaksın sen de uymakla bana”
 Böyle dedi uğursuz ve getirdi arkasını sözlerinin
 “Yemek içmek gerek ilkin
 Herkes buna mecbur yaşayabilmek için
 Hayatta en zevkli iş bu hem de en kolay
 Bak işte bütün gölün suları senin
 Sen suyunu içersin ben de kara çamurundan idare ederim”
 Ve yeni doğan tanrıyı suların içine iter
 Böylece Eris, ana sütü olarak tuzlu gözyaşı içer.

Başlamıştır artık tuzlu gözyaşlarıyla beslenen tanrının hikâyesi.
 İçtikçe yanar ciğeri, daha çok içmek ister
 Daha çok içer, daha çok yanar, içer, içer, içer
 Yanar ister, içer, yanar ister...

“Pek çabuk öğreniyorsun yaşamın tadını anlamını
 Zaten böyle olmalı ölümsüz bir tanrı
 Ama hazıra dağ gölü de dayanmaz
 Yaşamak için yaratmalısın bitimsiz gözyaşları”
 Karayılan, geçer önüne durdurur tanrıyı
 Dile gelir tanrı, ilk kez konuşmak için açar ağzını
 “Lanet bir şey bu içtiğim, hiç beğenmedim
 Ama kavrulur ciğerim, edemem içmeden
 Bilmiş ol, seni de hiç tutmadı gözüm, ısınmadı içim
 Konuş tıslaya tıslaya yine de
 Uğursuz da olsan konuş, dinleyeceğim
 Yok başka kimsem, neyleyim”
 Böyle dedi kadersiz, aldı sözü sarı gözlü sonra
 Konuştu tıslaya tıslaya:
 “Çok ağır sözler savurdun bana
 Yine de darılmam sana
 Bilirim, darılma gücenme olmaz ölümsüz tanrılara
 Sen de şunu iyice koy kafana ama
 Kaderimiz birbirine bağlanmış bizim
 Nasıl bağlıysa kökler toprağa
 Toprak kökleri beslerken, kökler toprağı nasıl tutarsa
 Öyle bağlanmış işte senin yazgın benim yazgıma
 Ve bağlanmış ikisi beraber, tuzlu gözyaşlarına
 Önce bunu bir koy kafana tastamam anla
 Şimdi geelim bitimsiz tuzlu gözyaşlarının nasıl yaratılacağına
 Şu gördüğün bereketli toprak üstünde sayısız ölümlü yaşar
 Bellidir günleri eninde sonunda varırlar, Hades’in diyarına
 Bu ölümlüler göğüslerinde yürek taşırlar

Taşırılar o yüreklerinde de birbirinden tuhaf huylar
Kimi huylar yakındır bana, kimisi az çok anlaşılır
Ama bir tanesi var ki midemi bulandırır
Bir arada yaşamak isterler bu zayıf yaratıklar
Nedendir bilmem, bir an uzak kalsalar
Ağlaya ağlaya birbirlerine koşarlar
İşte, sen gireceksin onların arasına
Engel olacaksın mutlu kavuşmalarına
Akıp gelecek o zaman bitimsiz tuzlu yaşlar
Oluk oluk akıp dolacaklar tanrısal soframıza”...

Böyle dedi kara çamurun doğurduğu, parladı gözleri
Bekledi yeni doğan tanrının itaat etmesini
Ama beğenmedi Eris bu sözleri
Tükürdü kara çamurlu suratına şöyle dedi:
“Kara uğursuz bir yılansın sen
Ne yürek taşırırsın içinde
Bilirsin sevgi diye bir şey ne de
Acı çektirmek hep işin gücün
Bitimsiz belalar musallat etmek herkese
Sen yaşarsın tek başına, kara çamurlar içinde
Uğursuz bir delikte yalnız geçer ömrün
İstersin ki herkes böyle olsun
Kimse kavuşmasın sevdiğine
Ama ben farklıyım senden
Herkes gibi bir yürek taşırım göğsümde

İğrenç gelir bana senin öğütlerin
İsterse susuzluktan ciğerim yanıp kavrulsun hepten
Ölümsüz canım çıkıp gitsin bedenimden isterse
Uymayacağım uğursuz öğütlerine yine de”
Bir bir söyledi bunları, döndü geriye.

Ödü koptu uğursuz sarı gözlünün
Belli etmedi ama korktuğunu
Oynattı çevik aklını, türlü oyunlar geçirdi içinden
Buldu hemen, işe yarayacağını umduğu oyunu
Kıvırdı eciş bücüş kuyruğunu
Geçti yine tanrının karşısında durdu.
Bu kez en yumuşak sesiyle konuştu.

“Tanrısın sen, bağışlayıcı olurmuş tanrılar
Umarım sen de bağışlarsın benim kusurumu
Zavallı bir ölümlüyüm ben, zaten yakındır günüm dolar.
İhtiyarlık başa bela, bazen bilmem böyle ne konuştuğumu
Kapatalım istersen hiç açılmamış sayalım bu konuyu
Bırakalım tatsızlıkları, yapmamız gereken işler var
İlk görevimiz de işte burada, kumların üstünde yatar
Talihsiz anacığını burada kurtlanmaya bırakmak olur mu?”

Böyle dedi oynattı Eris'in göğsünde yüreğini
Gördü uğursuz oyunun işlediğini, devam etti:
“Bırakırsak gün görmemiş anacığını böyle
Kurtlanacak kokacak kusursuz eti
Bilirim göz yummazsın bu rezalete
Çekmek istemezsin sonuna kadar yüreğinde
Güzel örgülü anacığınan yadigâr yürek sızlatan laneti
Hadi tut anacığının bir kolundan sen de
Götürüp gömelim, tuzlu gölün en derin yerine
Üreyemez uğursuz kurtlar tuzlu suyun içinde
Rahat eder anacığın, hiç olmazsa sonsuz düşlerinde”.

Saydı döktü bunları, inandırdı cahil tanrıyı
Biçimsiz sarı gözleri kurnazca parladı
Göz değil, sanki bir çift irin damlası
Böylece gidip aldılar aralarına alımlı Amaltheia'yı
Yüzüp vardılar hızla gölün tam ortasına
Daldılar sonra, yarıldılar tuzlu suları

İşte, cahil tanrının başına ne geldiyse tam orada geldi.
Kara bela, tam orada açığa vurdu gerçek niyetini
Döndü bir anda, süzüldü girdi tanrının ağzından içeri
Eris daha anlayamadan olup biteni
Oynattı çevik kuyruğunu uğursuz yılan
Söktü çıkardı Eris'in göğsünden yüreğini
Anladığında cahil tanrı başına geleni
Olan olmuş, biten bitmişti çoktan
Titretmişti çevik kuyruğunu karayılan
Kaybolup gitmişti tuzlu suların arasından
Böyle yazılmıştı işte Eris'in kara kaderi
Anasız doğmakla yanan yüreği
Uçup gitmişti anasının ardından

Az sonra dönüp geldi geri uğursuz yılan
Götürüp gömmüştü Eris'in yüreğini
Gizlemişti en bilinmez yerine kara çamurun
Oradan aldığı bir top çamuru da yanında getirmişti.
Eris kala kalmıştı, öyle şaşkın
Ayırdı birazını çamurun, uğursuz yılan

Tuzlu yaşların içinde iyice bir evirdi çevirdi
Kara çamura lanetli bir yürek biçimi verdi
Bir sıçrayışta girdi, şaşkın tanrının ağzından içeri
Lanetli çamuru göğsüne yerleştirdi
Getirdiği belalar bununla da bitmedi
Aldı diğer çamur topağını, kara yürekten arta kalan
Onu da bir güzel evirdi çevirdi
Yarattı ondan da kara bir kalkan
Verdi onu da Ereys'in eline ve şöyle dedi:

“İşte şimdi birleşti kaderimiz
Zavallı duyguları hissetmek yok artık senin için
Biz ikimiz hiç acı çekmeyeceğiz
İşte sana korkunç kara kalkan tanrısal silahın
Gireceksin onunla arasına zavallıların
Oluk oluk akacak o zaman tuzlu yaşlar bitimsiz
Keyfimize göre, ne kadar istersek o kadar içeceğiz
Biz ikimiz acısız ve sonsuz bir yaşam süreceğiz.”

X

Herkes biliyor artık öykümüzün devamını
Uzun uzun anlatmaya gerek var mı?
Böyle doğdu işte yürekleri kanatan
Tekmil belaların en kara belası
Bitimsiz soğuk geceleri yaratan kara kalkanlı
Doğdu işte tuzlu yaşlarla, susuzluğunu doyuran
Yaşayıp geldi ta bugüne kadar yüreksiz tanrı
Yaşattı seven yüreklere iç sızlatan acıları.

Kurbağalar, tutkulu sevda şarkıları söylermiş eskiden
Büyülü ezgileriyle durgun göller şenlenirmiş
Dile gelirmiş bütün mahlûkat
Neşeli kurbağalara eşlik edermiş
Çok gerilerde kaldı şimdi o günler
Görmüş kurbağalar talihsiz Amaltheia'nın başına gelenleri
Karayılanın Eris'e oyununu da izlemişler
Lâl olmuş ağızlarında dilleri
Çıkmaz olmuş boğazlarından artık, tutkulu sevda ezgileri

O gün bugündür, acılı ağıtlar yakar dururlar
Dalıp çıkarlar boyuna, kara sulardan içeri
Ararlar kara çamurların içinde yüreksiz tanrının yüreğini.

Bitimsiz günler ve geceler boyunca
Girdi kara kalkanlı uğursuz, sevenlerin arasına
Eritip akıttı acılı yüreklerin yağını
Akıttı oluk oluk tuzlu gözyaşlarını

Ana babalar, kardeşler, dostlar, can yoldaşlar
Ve en çok da sevdalılarının kaçırdı uykularını
Doldurdu, tuzlu gölü.
Sevdiğini görmeyen gözlerden süzülen yaşlar
Ama yetinmedi hiçbir zaman var olanla uğursuz tanrı
İçtikçe hep daha çok içmek istedi lanetli canı
Koştı yetiştirdi her yere kara çamurdan kalkanını
En tutkulu sevdalar bile gelip ona çarptılar
Süzüldüler çamurlu gövdesinden aşağı
Yaş olup Eris'in pis sofrasına aktılar
İşte böyle, tarifsiz acılar içinde hazırlandı
Eninde sonunda doğacak
Aydınlık günlerin kızıl şafağı.

XI

İlkin bir yudum tuzlu yaştı taşan
Taşıp aktı yalçın dağın yamacından
Akıp süzüldü ışıklı denize doğru
Varamadı yolun sonuna, yetmedi soluğu
Ama ayıplamaz kimse onu
Ne de olsa bir yudum suydu
Kendi varamadıysa da sevgili denize
Göstermiş oldu geridekilere akışın yolunu
Gözü dönmüş Eris akıttıkça yaşları biteviye
Tuzlu yaşlar gölün yuvasına sığmaz oldu.

Oradan buradan aşıldı eski sınırlar
Doruklardan aşır dört koldan akmaya başladı taşkın sular

Artık umarsız çırpınışlar sırası Eris'e gelmişti böylece
 Korkuyla geçti taşkın suların önüne
 Aşılmaz setler kurdu her yere
 Ama ne çare, durmuyordu sular ne yapsa ne etse
 Kendi kurduğu setleri aşacak suları
 Yine kendi besleyip taşımak zorundaydı
 Daha çok, hep daha çok içmeden duramazdı
 Yapamazdı kara kalkanlı
 Daha doğar doğmaz, ilk yudumunu içtiğinden
 Hani uğursuz sarı gözlü itmişti onu anasının
 gözyaşlarının içine
 İşte o zaman böyle yazılmıştı lanetli yazgısı
 Değiştiremezdi bir kez yazılmış bu yazgıyı
 Olsa da tanrıların en belalısı
 Acılardan kopup gelen oluk oluk tuzlu yaşlar
 Çatlattılar lanetin kara duvarını
 Oradan buradan gedikler açtılar
 Şimdi kıvrım kıvrım kıvrınmakta karayılan
 Yüreksiz tanrı daha beter ondan
 Taştlar acılı yaşlar gürül gürül akmaktalar
 Kıp kızıl bir öfkeye kesmiş, birikmiş acılar
 Dövüyorlar dört bir yandan kara duvarı
 Yıkıp aşılıyorlar aşılmaz sanılanı
 Yolu yok özlenen denizde kucaklaşacaklar

XII

Böyle işte öykümüz, geçmişten süzülüp geleceğe akmakta
Neler mi yaşanacak bundan sonra?
Öykümüzle birlikte süzülüp gelen acılı yaşlar
Artık akmayacak mı bir daha?
Anlatacağım yolu yordamınca bunları da
Bir bir anlatacağım hepsini ne eksik ne fazla
Esin perileri fısıldayıp durur boyuna kulağıma...

İlk acılı damla kavuşur kavuşmaz hasretli denize
O saat hissedecek bunu Poseidon tanrısız teninde
Titreyecek gücü yaygın tanrı
Ak köpükler saracak her yanı
Doğacak bu titreyişten alt üst edici bir sarsıntı
Denizler de, dağlar da oynayacak yerinden
Ve kopup çıkacak derinden bereketli toprağın altı.

Sanmasın kimse, toprağın altı rahat uyumuştur
Yaygın toprağın üstünde bitimsiz acılar yaşanırken
Kara toprak duyarsız gözlerini yummuştur.

Böyle sanmasın hiç kimse
Tüm bu bitimsiz acılar yaşanırken toprağın yüzünde
Ne renk kaldı, bu bereketli yüzde, neşe ne de
Yüzü acılarla kasılıp asılırken böyle
Yedi kendi kendini toprak eritti içinde
Kor alevler biriktirdi erişilmez göğsünde
Ve ne zaman ki titreyerek
Tanrısal sarsıntıyı başlatacak Poseidon
Beşik gibi gidip gelecek denizler dağlar ne zaman
Tamam diyecek çilekeş toprak
“İşte geldi birikmiş öfkemi kusacağım o an”
Korkunç bir çığlık duyulacak ilkin
Kara toprağın erişilmez derinliklerinden gelen.

Hani bir dişi aslan ayrılmıştır yavrusunun yanından
Dolanmıştır av peşinde bütün gün
Yorgun argın dönmüştür hava kararmadan
Orada, yuvasının yanında görmüştür, başına gelen belayı
Görmüştür talihsiz gözleri uğursuz çakalları

O çakallar ki, beslenirler aslan avlarının artıklarıyla
 Şimdi gelip saldırmışlardır korumasız yavruya
 Fırsat bilip musallat olmuşlardır anasının yokluğunda
 Parçalamışlardır yavruyu leş yiyen dişlerin arasında
 Taze kan kokusu sarmıştır her yanı
 Kendilerinden geçmiştir uğursuzlar, boğuk hırlamalarla
 İşte nasıl bir kükreyiş kopup gelirse
 Bu acılı ananın yüreğinden
 Öyle bir çığlıktır yükselmekte olan
 Kopup gelecektir kara toprağın bağrından
 Ve korkunç acısı dehşetli bir öfkeye dönüşen o dişi aslan
 Nasıl çevik bir atlayışla atılırsa uğursuzların üzerine
 Bir solukta hepsini boğmak isterse nasıl
 Öyle çevik bir fışkırmayla çıkacak kor alevler
 Bekleşip biriktikleri derinlerden yeryüzüne
 Fışkıracaklar, karabasanlı uykularda uyuyan
 O yalçın dağın doruğundan
 Bir vuruşta gelecek altı üstüne her şeyin
 Ne lanetli doruk, ne tuzlu sular kalacak geriye
 Duramaz artık yerinde Poseidon
 Coşup kabarcak hiç görülmediğince
 Dillere destan bir kabarışla yürüyecek lanetli doruğun üzerine
 Binecek amansız dalgalara, varacak hedefine

Yüreksiz oğlunu görecek, anlayacak işi
Anlayacak, kara yazgılı oğlunun yitip gitmiştir yüreği
Ama zor olmayacak iri tanrısal gözleri için onu bulmak
Çıkmıştır ortaya yitik yürek, alt üst olduğunda toprak
Bir adımda varacak oraya yeri sarsan tanrı
Görecek ayaklarının altında titrek karayılanı
Hem yuvası, hem aşısı olan kara balçık tutuşmuş
Kıvranıp durur uğursuz, uçmuş başından çevik aklı
Yine de geçip durur karşısına tanrının, akılsız
Engellemek ister oğul yüreğine ulaşmasını
Son çırpınışlarıdır bunlar, son uğursuz çırpınışlar
Gören çıkmadı bu zamana kadar
Böyle lanetli çırpınışların hayrını.

O vakit, gücü yaygın tanrının titremeyecek eli
Gelip çatmıştır bunca zaman beklenen intikam saati
Bir çırpıda koparıp atacak iğrenç kellesini

Kapak olmazmış yılanların gözlerinde
Kapanmazmış yılan gözler uyurken bile
Bu uğursuzunkiler de öyle
Açık kalacak korkuyla büyümüş sarı cansız gözleri
Tamamen çürüyüp gidene kadar sinsice
Bekleyecekler daha bir süre.

Alacak eline Poseidon, oğlunun yitik yüreğini
Atacak onu aldığı yere, sarı gözleri büyümüş kelleyi

Kan ve irin karışımı bir pislik akacak kopan boyundan
En sağlam mideleri bile bulandıran
Dönüp varacak yüreksiz oğlunun yanına Poseidon
Tir tir titremektedir Eris, geçmiştir kendinden
Söküp çıkaracak lacivert yeveli tanrı çamur yüreği
Çıkarıp alacak oğlunun lanetlenmiş göğsünden
Yerleştirecek yerine tertemiz olmuş yüreği

Kara çamurların içinde kirlenip kararan yürek
Kor ateşle yanmış arınmıştır tüm pisliklerden
İşte şimdi bu tertemiz, bu alev alev yanan yürektir
Geçmiş karanlık oğulun göğsüne yerleşen
Uğursuz Eris'in yerine Ateşli Eros olacak o zaman

Tam o anda fark edecek baba oğul
Az ötede yükselen alevleri
Görüp anlayacak ikisi de, kavrulacak yürekleri
Güzel örgülü Amaltheia'dır bu yanan
Tuzlu su korumuştur tanrısal etini
Kalmıştır bozulmadan bunca zaman
Şimdi tutuşmuştur işte alımlı bedeni

Alev alev yanan bir meşaledir artık o, hiç durmadan
Herkes farklı açıklayacak Amaltheia'yı

tutuşturan nedeni

Kimisi diyecek derinlerden gelen kor alevlerden
Sevdalısını gördüğünden diyecek kimisi
Baba ile oğlun kucaklaşmasına bağlayanlar olacak
Uğursuz karayılanın sonunu görmesine de
Belki bu nedenlerin hepsi bir oldu

Sevdalı yüreği böyle tutuşturdu

Biz söyleyelim sadece, ne biliyorsak onu

Amethiea'nın dağların denizlere kavuştuğu

gün tutuştuğunu

O gün ki, acıyla akan yaşların gelecektir sonu

Varıp gidecek Poseidon alev alev yanan meşalenin yanına

Sımsıcak ateş aydınlatacak onu, vuracak

tanrısal alınına

Secdeye duracak gücü yaygın tanrı

Bitimsiz günler ve geceler boyu göğsünde

saklamıştır aşkını

Kapanacak sönmeyen meşalenin ayaklarına

İşte orada akacak en son sevda gözyaşları:

“Ey tanrısal kadın
Ey, kara günlerimi aydınlatan
Ey, beni bitimsiz günler, geceler boyu ağlatan
Ey, göğsümde yüreğimi yakan, yakan yakan
Sayılıydı günlerin, tükendi çok çabuk akıp geçti zaman
Yaşatamadım seni gönlümce
Bu kısacık günlerde bile
Göçüp gittin sen hemen, bıraktın geriye
Beni bıraktın bir, bir de sevdanı yüreğime
Yeminimdir sana akıtığım bu sıcak yaşlar
Yaşatacağım kusursuz sevdanı sonsuza kadar.”

Böyle diyecek ve ağlayacak hıçkırığa hıçkırığa
Duyulan son hıçkırıklar olacak bunlar,
yaygın göğün altında
Bir kaynak fışkıracak, tanrısal
yaşların değdiği yerden
Hissedecek bal gibi tatlı suları, sevinecek Amaltheia
O kaynaktan çıkıp yayılacak her yana tatlı sular
Bereketli toprak yıkanacak bu tanrısal sularla
Oraya buraya serpiştirilmiş balıklı göller
Şarap rengi denizler
Çok uzaklardaki Okeanos bile dolacak
Bal gibi tatlı sularla
Toprak bir başka kokacak o zaman, denizler bir başka.

Bitimsiz göğe ağacak mis kokular
Hiçbir şey kalmayacak eski tadında
Ne meyveler, ne gülmeler
Değişip zenginleşecek her şey baştanbaşa
Güneşin tüm renklerini yansıtacaklar
Zeus'un üflediği kardeş bulutlar
Bal gibi tatlı sular değince
Kederle dolanan denizanalarına
Dönecek her biri birbirinden alımlı denizkızlarına
Dans edip şarap rengi denizin serin koynunda
Tasasız sevda şarkıları söyleyecekler
O vakit eşlik edecek onlara
Bal gibi tatlı göllerde beslenen kurbağalar
Onlar da artık büyüdü ezgilerine kavuşacaklar

Bütün denizler Amaltheia'dır artık
O ve lacivert yeleli tanrı, artık hiç ayrılmayacaklar
İşte Eros böyle bir dünyada tasasız savuracak
en güzel oklarını
Yakmıştır artık, sönmeyen meşalede uğursuz kalkanını.

O saat geldi. Yeraltından gelen
uğultular, tüm dünyayı sarsan
patlamalara dönüşüyor artık. Ha
gayret! Kahramanlar çağı bitmedi.
Amaltheia'nın sönmeyen meşalesi
aydınlatsın gönlümüzü.